

Jouko Palonen (vas.) ja Börje Fri (oik.) Lanzarotella. Keskellä Pablo Andrés, spontaanin paranemisen opettaja.

Voimaantumiskokemuksia Lanzarotella

**Teksti Börje Fri
Kuvat Jouko Palonen**

*Henkisyys avautuu transsendentaalisessa tilassa kun ylittää mielen rajan.
Tulkitsen että olemassaolon päätepiste on puhtaan tietoisuuden tila. Pablo.*

Pablo Andrés Alemany on toiminut pitkään spontaanin parantumisen ohjaajana eri maissa. Kaksi puheenjohtajaa Jouko ja Börje kävivät hänen parannusretriitissään Lanzaroten saarella.

On Via ry:n syykokouksen aika kun Jouko kyselee minua mukaan matkalle etelän aurinkoon. Tarkempi osoite, Lanzaroten saari, on Kanariansaarten pohjoisin saari. ”Siellä me tapaamme Pablon”, sanoi Jouko. ”Kiinnostaa” vastasin. Pablo Andrés Alemany on argentiinalaissyntyinen fysiikan tohtori joka on toiminut pitkään spontaanin parantumisen ohjaajana ihmisille eri maissa.

Pablo on viime vuosina järjestänyt parannusretriittejä Lanzaroten saarella, ja nyt päätimme Joukon kanssa osallistua sellaiseen. Olin tavannut Pablon Helsingissä messuilla ja olin valmis tutustumaan häneen vähän enemmän.

Olimme 10 vuotta sitten kanssa yhdessä Teneriffalla Erkki Lehtirannan järjestämällä matkalla. Viime vuonna *Suomalainen Kärhöpas* pidätteli minua lähtemästä kun Jouko lähti matkalle.

Maanantai 7.11.2011

Lento. Nyt olemme taas matkalla yhdessä. Lähdemme

Sipoosta aikaisin aamulla lentokentälle. Lentoaika on noin 6 tuntia, joten saatamme vähän korvata lyhyen yön. Lennämme hyvin korkealla, noin 11.000 metrin korkeudessa. Pariisin jälkeen pilviverho vähenee ja Pyreneitten vuoristo näyttää isolta käpykakulta, jolle on siroteltu puuterisokeria. Lumi on siis täällä jo maassa. Kylät ovat vuoristoseudulla hyvin pieniä. Vähän ajan kuluttua tulemme alemmille seuduille joilla on enemmän ihmisiä ja enemmän rakennuksia.

Katson kaupunkien ilmettä korkeuksista ja ajattelen että ne näyttävät rintakoruilta – jos maasto olisi puku. Aivan kuin rintakoru presidentti Tarja Halosen muinaispuvulla!

Euroopan mantereen viimeinen kärki, Gibraltar näyttää lepävään tasaisessa auringonvalossa. Sitten reitti kulkee kohti Afrikkaa ja sieltä länteen Lanzarotelle. Pitkään näkyy vain sinistä merta ja pieniä valkoisia pilviä meren yläpuolella. Sitten vihdoin näemme Kanarian saaret. Suuntaamme kohti Lanzaroten vulkaanisaarta. Lentokapteeni laskeutuu koneen kanssa pehmeästi Arrecifen lentokentälle, minkä jälkeen lähdemme ripeästi katsomaan missä Pablo odottaa meitä auton kanssa. Olemme laskeutuneet ja perillä hyvin erikoisella saarella.

Costa Blanca. Lähdemme autolla pääkaupungista kohti saaren lounaista kärkeä. Siellä Pablo asuu ja siellä

on myös parannusretriittien pääasiallinen pitopaikka. Olemme ostaneet matkan, johon kuuluu majoitus. Perillä Costa Blancassa selviää, että meidän kannattaa asua täällä eikä kaupungissa missä hotellivarauksemme on. Pablo tekee tunnin työtä kolmella kielellä, niin että saamme huoneet samasta hotellikokonaisuudesta, jossa muutkin retriitin osallistujat asuvat. Saavumme saksalaisten omistamaan lomakylään jonka profiili on kutakuinkin ”liikemiehille sopiva, rauhallinen ja tasokkaasti toteutettu lepopaikka tarvittavilla palveluilla”. Tervehdimme naapureita reippaalla ”Guten Tag!” -tervehdyksellä. Hotellin asiakaskunta on saksalainen, muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta.

Saamme Joukon kanssa hyvän yläkerran asunnon, erilliset makuuhuoneet ja kylpyhuoneet; yhteisen olohuoneen ja keittiön sekä kummallekin oman parvekkeen, jolta on uima-allas- ja merinäkymä. Komeat ja asialliset puitteet. Saamme enemmän kuin osasimme tilata.

Rukoileminen. Pablun kanssa tapaamme muut osallistujat auringonlaskun aikaan. Lähdemme läheiselle Papagayo-rannalle. Olin vielä alkuvuodesta hyvin huonokuntoinen, enkä pystynyt kävelemään. Nyt edesämme on melko jyrkkä kallioputous ja alapuolellamme Atlantin huuhtoma hiekkaranta. Me olemme laskeutumassa rannalle, tänne ollaan tultu ja nyt mennään. Tukeudun välillä Joukoon. Pääsemme kuitenkin kaikki alas rannalle ihailemaan kaunista auringonlaskua ja kaunista voimakasta luontoa ympärillämme.

Ylistämme aurinkoa, sen jumalallisuutta. Olemme saaneet sanskritinkieliset mantrat. Niinpä. Miksi näin? Mietin asiaa ja ymmärrän että näin täytyy olla: Ne ovat Tiibetissä kehitettyjä ja hyväksi havaittuja mantroja. Muut toistavat jo niitä aivan erinomaisesti, mitähän nämä sanat merkitsevät? Pablo jakaa materiaalia, jossa kerrotaan, että mantroja ei voi sanatarkasti kääntää. Tämänkertaiseen parannusretriittiin osallistuu meidän lisäksi pariskunta Itävallasta ja kaksi naista Suomesta. Meitä on siis kuusi. Näin ollen tämä on hyvin yksilöllinen parannusretriitti. Viisi osallistujaa on täällä ensimmäistä kertaa, yksi on osallistunut kolme kertaa aikaisemmin samanlaisiin tilaisuuksiin.

Pablo kertoo mantroista englanniksi ja saksaksi. Kurssillamme käytämme siis englantia, saksaa, espanjaa, sanskritia ja suomea. Englanti ja saksa ovat pääkielet. Pablo puhuu erittäin hyvää saksaa. Rannalta nouseminen on minulle haaste. Aurinko on laskenut eivätkä korkealla olevat tähdet ja kuu pysty riittävästi valaisemaan pimeää polkua. Välillä menen kontaten ja välillä roikun Joukon repussa kiinni. Ylös, ylös. Ajamme hotellille ja sitten on jo aika syödä jotakin hotellin ravintolassa. Kello on 20.00. Söimme viimeksi puuroa klo 5.30 Sipoossa. Illalla toteamme, että hyvä ja intensiivinen ensimmäinen matkapäivä, ilman liikaa siestaa.

Tiistai 8.11.2011

Parannusta. Päivä koittaa kauniina ja kokoonnumme auringonnousun aikaan ylistämään aurinkoa. Selviamme rituaalista ja saamme henkilökohtaiset mantramme. Sitten menemme nauttimaan puolihoidosta.

Hyvä ja monipuolinen aamiainen on tarpeen, sillä olemme seuraavaksi menossa maastoon, kuunmaisemaan. Pablo puhuu ”Jumalan tuesta” kun hän puhuu vulkaaneista ja niiden kraattereista.

Automme pysähtyy tien viereen ja otamme kantomukset mukaan maastoon, reput ja istuma-alustat sekä mahdolliset lisävaatteet. Huomaan että tämä kurssi on sangen fyysinen. Menemme rosoisilla poluilla kohti vuoren huippua. Huipun sisällä on kraatteri ja me asetumme Pablun viereen ympyrän muotoon. Nyt alkaa mantraus. Tavoitteena on poistaa negatiivista karmaa. Pablo esittää että käyttämämme mantra ja mantraukseen liitetty käyttäytyminen on omiaan vähentämään henkilökohtaista karmaamme. Meditoimme pitkään. Vasemmassa jalassani tuntuu voimakas parannussärky. Oho – pystynköhän kävelemään omin päin takaisin autolle?

Meditaation jälkeen käymme lepäämään, nukkumaan paikan päällä. Pablo on selittänyt, että jokainen kraatteri on kosminen antenni ja kun me siellä olemme, niin meidän meditaatiomme välittyy maailmankaikkeuden joka kolkkaan... Kosmos on läsnä tässä ja nyt. Levon jälkeen huomaan, että olen maannut pienen pienen pelargonian taimen päällä. Taimi näyttää terhakalta. Näytän sen Pablolle ja hän hymyilee ja sanoo: ”Näiden mantrojen jälkeen se kyllä lähtee vahvaan kasvuun.”

Uimari. Matka jatkuu rannalle ja nyt kaikki uimaan. Kaikki muut paitsi minä – olen edelleen vähän väsynyt kraatterikokemuksen jälkeen, joten jään rannalle ja nautin kirkkaasta Atlantin vedestä kun se nousee tyrskyinä kohti rantaviivaa. Pablo osoittautuu ennennäkemättömäksi uimariksi. Vauhti vedessä on uskomaton. Hän on yhtä veden kanssa. Välillä tämä Mestari nousee rannalle ja juoksee huimalla vauhdilla rannan päästä päähän ja takaisin. Ilmeisesti juokseminen lämmittää ja tekee hyvää, sitten uinti jatkuu taas. Pablo on 50-vuotias ja silti uskomattoman hyväkuntoinen.

Ehdimme hotellille hyvissä ajoin ennen auringon laskua. Ilma on koko päivän ollut aurinkoinen ja meille pohjolan pojille sopiva: 20–22 °C ja pientä tuulta. Istuudumme pöydän ympärille ja Pablo sytyttää tulen pieneen metallipyramidiin. Meditoimme auringonlaskun yli. Tämä on meille tärkeä rituaali. Sitten syömään. Ravintolan henkilökunta tervehtii meitä jo tuttavallisesti ja kiiruhtaa juomavesipullojen kanssa.

”Minulle Jumala on tietoisudentila, joka on luonteeltaan 'kaikki tieto', 'kaikki rakkaus', 'kaikki läsnäolo'. Tämän tilan voi mielestäni saavuttaa ja kokea jokainen ihminen, mutta eläimet ja kasvit eivät voi, koska niiden täytyy ensin saavuttaa ihmisen olemassaolon taso.” Sanoo Pablo.
Keskiviikko 9.11.2011.

Henkilökohtainen mantra. Olen nukkunut jonkin verran – Jouko sanoo nukkuneensa melko hyvin. Aamumeditaatio auringon kunniaksi, sitten aamiainen. Tänään lähdemme katsomaan vanhaa kirkkoa. Kirkon ovi on kiinni – vaikka kirkko on virallisesti auki. Emme siis pääse sisään. No, jatkamme matkaa kohti korkeampia seutuja saaren pohjoisosissa. Siellä on korkea kukkula ja asetumme sikäläisen kirkon muurin

Börje Fri kävi voimaantumassa Lanzaroten hiekkarannoilla.

viereen meditoimaan. Näköala on hieno, Atlanti ympärillämme. Pablo on opettaja/ohjaaja, joka näyttää miten mantrat lausutaan ja välittää sekä oikean ääntämisen että oikean tunteen. Hänen mielestään on viisasta suhtautua vakavasti ja kunnioituksella mantroihin. Meditaatio on pitkä, sitten lepäämme (nukumme) väsymyksen pois. Istumme maassa ja elämä hymyilee.

Parannussärkyjä vasemmassa jalassa. Aurinko paistaa ja jatkamme matkaa kohti Harian kylää saaren pohjoiskärjessä. Käymme kahvilla upealla näköalapaikalla. Sitten jatkamme Pablon kyydissä rannalle. Mahtavat aallot lyövät rantaan. Hiekalla on joitakin meduusoja, joten uinti ei tänään täällä onnistu. Täällä meressä oleva meduusalaji saattaa nimittäin aiheuttaa särkyä, jos se osuu uimariin. Pablolla on kevyt märkäpuku suojanaan, joten hän luottaa siihen, että voi uida. Taas tuo huippuvauhti vedessä ja välillä juoksemista rannalla ennennäkemättömällä vauhdilla! Onpa mies kuin kreikkalainen jumala!

Palaamme kotiin ennen auringonlaskua. Kokoonnumme pöydän ympärille ja hiljennymme meditaatioon. Sitten Pablo kutsuu meidät jatkamaan meditaatiohuoneeseen, joka on hänen asuntonsa osa. Me ensikertalaiset olemme saaneet henkilökohtaisen mantran, (jonka Pablo saa Jumalalta), Joukolla on jo sellainen. ”Tänään on ollut kova meditaatio”, sanoo Jouko iltapalaverissamme. Näin se menee, välillä tuntuu parannussärkyä, välillä voimakas henkinen tunne. Täysi päivä, toteamme illalla.

Torstai 10.11.2011

Täysikuu. On täydenkuunpäivä, nousemme klo 5.30

juomaan kahvia olohuoneessamme ennen kuin menemme portaita ylös meditaatiopaikalle tapaamaan muita kello 6.00. Silloin alkaa tunnin meditaatio joka päättyy juuri ennen kuin menemme ulos tervehtimään nousevaa aurinkoa.

Meditaation aikana koen (näen) välähdyksiä, joitakin kohtaloita, jotka voivat olla minun jälleensyntymiäni. Kysyn ja saan joitakin vastauksia. Laukkaako mielikuvitukseni? Tiedän että Pablo muistaa ainakin 120 aikaisempaa elämää yksityiskohtaisesti. Hän kertoo kirjassaan *Mitä on henkisen parantumisen tukeminen – Fyysikko antaa tukensa henkisen parantamisen tunnistamiselle*, mm. että hän on elänyt elämän ryhmässä, jonka Jeesus kutsui seuraamaan itseään. Samat ihmiset ottivat Jeesuksen elävänä alas ristiltä, ja he lähtivät yhdessä vaeltamaan Tiibetiin. Uskon Pablون kertomukseen. Hän korostaakin että ”elämä on liian lyhyt hukattavaksi, minä tiedän sen, kun muistan niin monta elettyä elämää yksityiskohtaisesti”.

Aarteita. Ulkona sarastaa taas kirkastaivainen aamu ja Pablo ihailee luontoa ja vallitsevaa säätilaa. ”Täälläoloaikani ei ole koskaan ollut näin hyviä ilmoja tähän aikaan vuodesta. Yleensä tuulee niin voimakkaasti, että saa pitää hatustaan kiinni”, sanoo Pablo. Sanon jotakin suomalaisista jumalista... Erittäin hyviä ilmoja kuitenkin. Ylistämme aurinkoa ja menemme sitten syömään. Edessä on retkipäivä jonnekin missä on nukkuva tulivuori. Meitä kiinnostaa se jumalallisen tulen kanava eli piippu ja piipun päällä oleva kraatteri, tulivuoren aukko. Se on voimapaikka, eräänlainen kosminen antenni, jossa meditoimme yhdessä. Tällaisella paikalla on hyvä yhteys luontoon ja koko maailmankaikkeuteen.

Meditoimme siinä pienessä kraatterissa. Aurinko paistaa ja mantrojen toistelun jälkeen Pablo sanoo, että on mahdollista hakeutua varjoon. Aivan, vieressä on pieni ryhmä viikunapuita ja niiden vierestä minäkin haen varjoa levon ajaksi. Koska on talvikausi on selvä, että viikunapuut ovat jo pudottaneet osan lehdistään. Pienet hedelmät koristavat oksistoa.

Kun kävelemme takaisin katselemme tarkkaan maata ja siinä olevia kiviä. Ne ovat laavakiviä ja useissa on paikallinen keltavihreä puolijalokivi, oliiviini. Koska kallioperässä ei ilmeisestikään ole kimberliittiä, niin täältä ei löydy timantteja. Oliiviinitkin ovat kauniita, ja poimimme joitakin matkamuistoiksi. Sitten autoon ja uimaan kaupunkirannalle lentokentän vieressä. Pablo rakastaa selvästi uimista yhtä paljon kuin vuorikiipeilyä. Hänen bravuurinsa on uida erittäin lujaa, vetäen yhtä tai kahta ihmistä perässään. Jouko kertoi uivansa Pablon vierellä, silloin kun tällä on kaksi ihmistä perässä vedettävänä. Ihailemme kaikki Pablon uimataittoa.

Minäkin astun varovasti Atlantiin. Aaltojen voima on suuri, pienetkin aallot nostavat puoli metriä ylös, jalat irti pohjasta. Vesi on kauniin sinistä ja kristallinkirkasta. On mukavaa pyöriä aaltojen mukaan kohti rantaa, tuntuu että oma paino katoaa kun suolainen vesi kannattelee. Suussa tuo samainen vesi on tosi suolaista. Hiekkaranta on pitkä ja avoin, juuri sellainen kuin matkaesitteissä on. Täällä on tähän aikaan vuodesta runsaasti tilaa, onhan talvikausi. Meistä pohjolan pojista olosuhteet ovat nyt parempia kuin kesäkuumalla. Ilman lämpötila on 20–22°C ja veden lämpötila 20°C. Yötkin ovat samettisen lämpimiä. Menemme sitten kotiin ja sieltä aurinkomeditaatioon Papagayo-rannalle Costa Blancalle. Laskeudumme taas tälle rannalle jossa kävimme maanantaina. Nyt pääsen jo helpommin alas, viikon harjoittelu on tuottanut tulosta.

Alhaalla sytytämme tulen pyramidiin ja meditoimme auringonlaskun ajan. Sitten täysikuu jo kohoaa suurena ja kirkkaana taivaalle. Vuorossa on kuutamointi Atlantin hiljaisissa aalloissa. Jätän veteen menon väliin. Romanttista kuutamoa. Sitten kiipeämme ylös rinnettä takaisin. Nyt on pimeää ja Pablo lainaa minulle taskulampun, jotta näen paremmin nousta jyrkkää rinnettä. Niinhän se on että jyrkin polku on vaikein. Selviän omin päin ylös ja ajamme kotiin. Tänä iltana Pablo onnittelee minua. Ehkä olen pärjännyt – suhteellisesti ottaen – hyvin maastossa. Olenhan pärjännyt, Jouko on kuitenkin koko ajan tukeni ja turvani, aina yhtä tyyni ja rauhallinen, oikea mallimies.

Valo. Iltameditaatioissa näen valkoisen hahmon, Jeesuksen, ja kuulen: ”Olen Jumalan Valo”. Valkoinen valo on miellyttävä ja koen hetkellistä eheyttä, hyvää oloa. Menemme Joukon kanssa syömään jumalallisesta runsaudesta joka on meille katettu ravintolassa. Siellä keskustelemme henkisistä asioista mukana olevien suomalaisten kanssa. Mielenkiintoisia keskusteluja. Lopuksi juomme kahdestaan olohuoneessamme teetä ja mietimme Via ry:n asioita sekä pohdimme sopivia bisneksiä Lanzarotella toteutettaviksi. Sitten jo nukuttaakin, vaikka kuu on täysi ja paistaa kirkkaalta tähtitaivaalta.

Perjantai 11.11.2011.

Aamu kuin paratiisissa, herätys klo 5.30 ja yhteinen kahvihetki ennen kuin menemme aamumeditaatioon. Kävelyni täällä on parantunut, se ei ole enää niin leveätä kuin aikaisemmin. Nousen melko reippaasti meditaatiopaikalle johtavat portaat. Sitä vartenhan minä tänne tulinkin, hakemaan parannusta. Jouko on tullut voimaantumaa. Hyvä kun päätimme lähteä tänne yhdessä. Kiitän Joukoa vielä kerran siitä, että hän pyysi minut mukaan.

Aamumeditaation jälkeen menemme ulos ottamaan vastaan auringonnousua ja meditoimaan tätä voimallista hetkeä. Paikalle tulee myös kyyhkynen, Pyhän Hengen symboli. Kyyhkynen odottaa riisinjyviä pöydältämme. Lähdemme matkalle saaren itäosaan. Vihdoin olemme perillä laaksossa, jossa harvinaista kyllä viljellään viiniä. Koska metsä puuttuu saarelta, on tuulen voima suuri ja se vaikuttaa maisemaan. Laavaan istutetut viiniköynnökset saavatkin kasvaa maata pitkin, muuten haihdutus on liian suuri ja täällä ei sada paljon. Taimien ympärille on nostettu laavakivistä kiviaitoja tuulensuojaksi. Viljelmillä näkee kasteluletkuja, kasteluveden alkuperä jää arvoitukseksi. – Ehkä he hyödyntävät merivettä. Sitä voi nykyään käsitellä juomakelpoiseksi.

Luola. Lähdemme nousemaan rinnettä kohti vuoren huippua. Minulle tämä on raskas maasto. Yleiskuntoni ei ole täysin palautunut talven sairaalassa vietettyjen viikkojen jälkeen, ja totean jääväni rinteeseen, josta on erinomainen näköala ympäröiville rannoille ja Atlantille. Ylhäällä vuoren huipulla muut laskeutuvat kraatteriin ja lopuksi vuorenselänsä olevaan luolaan. Siellä on päivämeditaation paikka. – Luola oli siisti ja vaikutti siltä, että sinne aika harva löytää, näin minulle kerrottiin myöhemmin illallispuolella.

Taukopaikallani rinteessä kasvaa kivien päällä jäkälää ja maisema on vähän lappilainen. Porot vaan puuttuvat – kuten täältä puuttuvat hevoset, lehmät, lampaat, vuohet jne. Selitys lienee kasvillisuuden kehittymättömyys. Ei ole spontaania kasvillisuutta, ei syötäviä kasveja, kun ei ole multaa. Ehdin tutkia oman ympäristöni paikat tarkasti ennen kuin muut palaavat ja lähdemme kotia kohti. Nyt on otettava nopeinta tietä kotiin, sillä tänään aika on rientänyt ja meidän tulee ehtiä kotiin ennen auringonlaskua.

Kaunis rakennus. Ilta on silkinpehmeä ja valaistus on kaunis. Aurinko laskee ja mantraamme auringon kunniaksi. Peltisestä pyramidista nousee savua. Savu kiertää rinkiä kun tuuli pyörii. ”Tämä savu on parantavaa”, sanoo Pablo, kun vuorotellen väistämme sitä.

Iltameditaatioissa huomaan taas olevani ”ylätasoilla”. Näen Kerimäen Wanhan Apteekintalon kirkkaana ja vaaleampana kuin sen muistan tällä tasolla. Rakennus on kaunis ja pihalla on kolme lipputankoa ja ilmeisesti tornissa on viiri. Samalla kuulen kun Pablo pyytää meitä palautumaan hitaasti tälle tasolle.

Lauantai 12.11.2011

Herätys ennen klo 5.30. Ulkona on vielä pimeätä.

Kahvinkeitto onnistuu jo tottuneesti omassa keittiösämme. Sitten reipas kävely portaita ylös meditaatio-paikalle. Aurinkomeditaatio jatkuu syventyneenä meditaatiohuoneessa. Sitten aamiaiselle ja päivän retkelle. Matka kohti Kansallispuistossa olevaa kraatteria. Päivämeditaatio on paikassa, jossa maa on lähes tiilimurskan kaltaista, pieniä laavamurikoita. Aurinko paistaa ja elämä hymyilee. Olen ollut fyysisesti väsynyt ja olen tänään päättänyt jäädä kotiin. Nukkuminen on jäänyt vähiin ja jalkani ovat väsyneet. Nyt käyn sängylle makaamaan. Tuntuu hyvältä kropassa.

Myöhemmin käyn kahvilla viereisessä pienessä ostoskeskuksessa. Pitäähän vähän katsoa, miltä oikeat lanzarotelaiset näyttävät omassa keskuudessaan. Hyviltä näyttävät, espanjalaiset. Ennen auringonlaskua Jouko ja muut palaavat suureen kraatteriin suuntautuneelta retkeltä. Olivat taas käyneet sillä mukavalla hiekkarannalla Arrecifessa, ihan lentokentän vieressä. Pablo on toiminut koko viikon matkaoppaanamme ja kuljettanut meitä ympäri saarta. Autossa on tilaa kahdeksalle matkustajalle ja retkivarusteille.

Suomi. Iltameditaation yhteydessä Pablo kertoo yleistä spontaanista parantumisesta. Tälläkin kerralla hän muistaa mainita kuinka paljon hän pitää Suomesta ja suomalaisista. (Päivisin hän on pukeutunut Suomipaitaan.) Siksi että suomalaisilla on luonnollinen luontosuhde. Niinpä – meidän kirkkomme on metsä. Pablun mielestä kirkon jumalamonopoli ei pysty vastaamaan nykyihmisille. Pablo sanoo, että hänen oma uskontonsa on lähinnä fysiikka, ja että fyysikot ovat löytäneet kaiken takana valtavan ja kauniin älyn. Kosmoksen. Länsimaisilla uskonnoilla ei ole omaa filosofiaa. Ennen, kauan sitten, maapallolla oli kulttuuri, joka arvosti enemmän tekemistä ja kokemista kuin tutkimista ja teoriaa. Vanhan saksalaisen sananlaskun mukaan ”Probieren geht über Studieren”, eli käytäntö voittaa teorian. Lainaan Pablun edellä mainittua kirjaa: ”Parannusretriiteissä saavutetaan parhaat olosuhteet kokea jumaluus tietoisuuden tilassa”.

Jumaluus saavutetaan rukouksen kautta, johon liittyvät luonnon elementit (maa, vesi, tuli, ilma, eetteri), sanattoman rukouksen kautta, mielen ja älyn tuolla puolen: rukoillaan koko keholla.”

Tänään koen että vedellä on henki ja veden päällä on ikään kuin valoliekejä. Veden ja tulen liitto.

Sunnuntai 13.11.2011.

Tämä on paitsi sunnuntai myös Joukon ja minun viimeinen varsinainen retriitipäivämme. Säätila on edelleen loistava. Heräämme klo 5.30 keittämään kahvia. Aamumeditaatio alkaa klo 6.00 meditaatiohuoneessa. Meillä on vakiopaikat, Pablun määräämät. Siirrymme tunnin kuluttua ulos tervehtimään ja ylistämään aurinkoa. Aamiaisen jälkeen lähdemme Papagayo-rannalle. Alueella on useita uimarantoja. Nyt menemme meille uudelle rannalle. Täällä uimme ja meditoimme. Jälleen koen, että vedellä on henki ja veden päällä on valoliekejä.

Suoritamme määrätyn puhdistusriitin. Pablo on hyvällä tuulella ja sanoo lopulta että menemme kahville

läheiseen merinäköalakahvilaan. Paikalla on paljon ihmisiä, on sunnuntai ja vapaapäivä. Juomme kahvimme ja Pablo kysyy kuka haluaa mennä hänen kanssaan vielä uimaan? Alapuolellamme loistaa sininen Atlantti. Kaikki ovat kylläisiä. Sitten hän katsoo minuun ja kysyy: ”Tiedätkö, että tämä on sinun viimeinen päiväsi täällä?” Vastaan: ”Kyllä”. ”En ole nähnyt sinua uimassa”, sanoo Pablo. Kerron että olen uinut kahdesti tällä viikolla täällä ollessani. ”Niin mutta se oli 25 vuotta sitten”, sanoo Pablo. Taitaa katsoa tietoja akashasta! Illalla on aurinkomeditaatio ja iltameditaatio edellisten päivien kaavan mukaan. Sitten syömään ja nukkumaan.

Maanantai 14.11.2011.

Päivä alkaa runsaalla aamupalalla klo 5.30. Meidän on tyhjennettävä jääkaappimme. Sitten kävelemme meditaatiohuoneelle, riisumme kengät ulkopuolelle ja istuudumme tuoleille, viimeisen kerran tämän retriitin aikana. Sitten aurinko nousee, meditoimme sen kunniaksi ja sitten on ravintolan aamiaisen vuoro. Kestää pitkään, ennen kuin saamme ruokaa seuraavan kerran. Pablo sanoo hakevansa meidät 9.30. Hän tarjoaa meille kyydin lentokentälle. Hyvällä säällä ja hyvällä kuljettajalla matka kestää vähän yli puoli tuntia. Kun pakkaamme autoa alkaa taivas itkeä. Sataa vettä. Näin meidän on ehkä helpompi lähteä tästä auringon rakastamasta paikasta Helsinkiin jonne saavumme aikataulun mukaisesti klo 20.30. Kiitämme toisiamme. Voimaantumispäivät loppuivat tällä erää. Kati on tullut meitä vastaan lentokentälle. Muistamme vielä Pablun sanat ”Sopiva meditaatio tähän maailmanaikaan on Jumalan nimen toistaminen”.

Pablo on tätä kirjoittaessa käynyt Suomessa 52 kertaa ja on juuri tulossa Helsinkiin. Kiinnostuneet voivat katsoa osoitteesta www.spontaani-parantuminen.info, milloin ja missä Pablo on Suomessa. Kyselimme myös alustavasti että jatkuuko Pablun toiminta Lanzarotella ensi vuonnakin? Hän vastasi että tämä ei ole aivan varma. Aika näyttää minne hän menee ja mitä hän tekee.

Lanzaroten parannusretriitissä on mahdollisuus saavuttaa parhaat olosuhteet kokea jumaluus tietoisuuden tilassa.